

šťovně) patrně záleželo na tom, by případné spory byly rozhodovány u věcně příslušných soudů jejího sídla a zaměstnanec (žalobce), podepsav ujednání, se tomu podvolil. Uvedl-li žalobce v rekursu, že jen on se podvolil příslušnosti pražských soudů, nikoli žalovaná, nemůže mu to prospěti, neboť právě on vystupuje jako žalobce a musí se tedy »podvoliti bez podmíněně« pražským soudům, jak se k tomu zavázal. Jen pro úplnost jest dodati, že by úmluva prorogační nebyla podle § 104 j. n. platná, pokud by byl pro spor podle zákona příslušným pražský soud živnostenský (§ 4 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. a § 41 zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.), ale že tomu tak není, protože podnik zaměstnavatele, t. j. pojišťovna nepodléhá živnostenskému řádu (čl. V. k) úv. zák. k živn. řádu).

Čís. 10473.

Nárok na vrácení zboží prodaného s výhradou vlastnictví jest ohrožen, bylo-li o jmění odpůrce zahájeno vyrovnací řízení a odpůrce přes to zboží, o něž jde, prodává a peníze za ně stržené neodvádí.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R II 13/31.)

Návrhu na povolení prozatímního opatření k zajištění nároku na vydání svršků soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud nemá pravdu, pokud míní, že není osvědčeno ohrožení nároku. Nejde o peněžitou pohledávku a stačí proto v této příčině podle § 381 ex. ř., což ostatně uznává i rekursní soud, obava, že by jinak, t. j. bez povolení navrženého opatření, soudní vymáhání neb uskutečnění nároku, zejména změnou dosavadního stavu bylo zmařeno nebo značně stíženo. Tato obava tu však jest, neboť jest zjištěno, že o odpůrcově jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení, a jest osvědčeno, že odpůrce přes to zboží dále prodává a peníze zaň stržené neodvádí. Jest ovšem pravda, že ohrožená strana, prodávši odpůrci zboží s výhradou vlastnického práva, přirozeně počítala s tím, že odpůrce bude zboží prodávati; ale ohrožená strana při tom zřejmě počítala i s tím, že odpůrce kupní cenu bez prodlení zaplatí, a neplatí proto ona úvaha v případě, že dlužník se stal nezpůsobilým platiti (§ 68 konk. ř., § 1 vyr. ř.), v kterémžto případě výhrada vlastnictví ujednaná mezi obchodníky nabývá teprve významu a splňuje svůj hospodářský účel, zachrániti obchodníka před ztrátou z poskytnutého úvěru.